

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5587-5599/2546

บริษัท ไทยเกรียงสิ่งทอ จำกัด (มหาชนผู้ร้อง นางสาว อุบล ร่มโพธิ์ทอง กับพวกผู้คัดค้าน

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 35, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ.2518 มาตรา 52, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 52

## ย่อ / หลักกฎหมาย

คำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมที่สั่งตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 ให้ลูกจ้างของบริษัทผู้ร้องที่นัดหยุดงานกลับเข้าทำงานให้ผู้ร้องซึ่งสั่งปิดงานให้เปิดงานและรับลูกจ้างทั้งหมดกลับเข้าทำงานและมอบให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์พิจารณาชี้ขาดข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ระหว่างผู้ร้องกับลูกจ้างของผู้ร้องที่ยื่นข้อเรียกร้อง เป็นคำสั่งที่แก้ไขข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ซึ่งมีการนัดหยุดงานหรือมีการปิดงาน แล้วมอบข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์เป็นผู้ชี้ขาดคำสั่งดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อการกระทำใดในระหว่างการนัดหยุดงานหรือการปิดงานของนายจ้างหรือลูกจ้างที่กระทำผิดต่อกฎหมายหรือละเมิดสิทธิของอีกฝ่ายหรือต่อบุคคลภายนอก จึงไม่มีผลทำให้อำนาจในการดำเนินคดีของผู้ร้องที่ร้องขออนุญาตเลิกจ้างผู้คัดค้านทั้งสิบสามตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 52 สิ้นสุดลง ผู้ร้องจึงมีอำนาจดำเนินคดีนี้ต่อไปได้ สหภาพแรงงาน ส. ได้ยื่นข้อเรียกร้องขอเปลี่ยนสภาพการจ้างต่อบริษัทผู้ร้องมีการเจรจาต่อรองแต่ไม่สามารถตกลงกันได้เกิดเป็นข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้แล้วมีสมาชิกสหภาพแรงงาน ส. จำนวน 1,500 คน ร่วมนัดหยุดงาน อันเป็นการใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 ซึ่งไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ร้องที่จะเลิกจ้างสมาชิกสหภาพแรงงาน ส. ที่ร่วมนัดหยุดงานโดยชอบได้ แต่

## คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องคดีนี้เพื่อขออนุญาตเลิกจ้างผู้คัดค้านทั้งสิบสาม เนื่องจากผู้คัดค้านทั้งสิบสามเป็นกรรมการลูกจ้าง ตามมาตรา 52 การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขออนุญาตเลิกจ้างเฉพาะผู้คัดค้านทั้งสิบสามซึ่งเป็นกรรมการลูกจ้าง โดยอ้างว่ามีการกระทำผิดกฎหมายและละเมิดสิทธิต่อผู้ร้องในระหว่างการนัดหยุดงานโดยชอบ มิใช่ขอเลิกจ้างผู้คัดค้านทั้งสิบสามเนื่องจากผู้คัดค้านทั้งสิบสามนัดหยุดงานจึงมิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติ ผู้ร้องจึงมีสิทธิยื่นคำร้องได้คดีทั้งสิบสามสำนวนนี้ศาลแรงงานกลางมีคำสั่งให้รวมพิจารณาเข้าด้วยกันกับสำนวนคดีหมายเลขดำที่ 5448/2543 และ 5450/2543 ของศาลแรงงานกลาง โดยเรียกผู้คัดค้านตามลำดับสำนวนว่า ผู้คัดค้านที่ 1 ถึงที่ 15 ระหว่างพิจารณาผู้ร้องทั้งสองสำนวนดังกล่าวขอถอนคำร้อง คดีจึงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีสิบสามสำนวนนี้ผู้ร้องทั้งสิบสามสำนวนยื่นคำร้องมีใจความว่า ผู้คัดค้านทั้งสิบสามเป็นลูกจ้างของผู้ร้องและเป็นกรรมการลูกจ้าง เมื่อระหว่างวันที่ 30 พฤษภาคม 2543 ถึงวันที่ 1 กรกฎาคม 2543 ผู้คัดค้านทั้งสิบสามได้ร่วมกับพนักงานอื่นปิดกั้นประตูโรงงานที่ 1 ถึงที่ 6 ด้วยการใช้เต็นท์ สิ่งของ และร่วมกันชุมนุมขวางทางเข้าออกใช้โซ่คล้องประตูใส่กุญแจและเชื่อมเหล็กที่ประตูให้ติดกันไว้ทำให้พนักงานที่ประสงค์จะเข้าทำงานเข้าไปในบริเวณโรงงานไม่ได้ ปิดกั้นรถรับส่งพนักงานและรถรับส่งสินค้า ทำให้ไม่อาจนำวัตถุดิบเข้าไปภายในโรงงานและไม่สามารถนำสินค้าออกจากโรงงาน

ก่อให้เกิดความเสียหายต่อกระบวนการผลิตและการค้า นอกจากนี้ผู้คัดค้านทั้งสิบสามยังได้ต่อ  
กระแสไฟฟ้ามาใช้ในเต็นท์ที่ชุมนุมและใช้กับเครื่องขยายเสียง ทำลายทรัพย์สินของผู้ร้อง นำ  
บุคคลภายนอกเข้ามาภายในบริเวณโรงงานจำนวนมาก อีกทั้งผู้คัดค้านทั้งสิบสามยังได้กล่าวโจมตี  
ฝ่ายบริหารในลักษณะก้าวร้าว กระด้างกระเดื่องส่อניัยความประพฤติที่เป็นปรีกษณ์ต่อนายจ้าง  
หรือผู้บังคับบัญชาในลักษณะการกระทำอย่างต่อเนื่องและได้เตรียมการล่วงหน้าไว้ก่อนและเมื่อ  
ระหว่างวันที่ 2 กรกฎาคม 2543 ถึงวันที่ 7 สิงหาคม 2543 ผู้คัดค้านทั้งสิบสามได้ร่วมชุมนุมและ  
กล่าวโจมตีนายจ้างทั้งภายในบริเวณโรงงาน บริเวณหน้าโรงงานและสถานที่ภายนอกโรงงาน เช่น  
หน้าทำเนียบรัฐบาล บ้านพักนายกรัฐมนตรีและสำนักงานใหญ่ของนายจ้าง ในทำนองว่า  
การกระทำของนายจ้างโหดเหี้ยม นายจ้างหาวิธีกลั่นแกล้งลูกจ้างต่าง ๆ นานา เป็นต้น ผู้คัดค้านทั้ง  
สิบสามกับพวกยังได้ชุมนุมปิดกั้นถนนสาธารณะ ทำให้การจราจรติดขัด การกล่าวโจมตีและชุมนุม  
ปิดกั้นถนนสาธารณะดังกล่าวทำให้ประชาชนหรือบุคคลทั่วไปมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อนายจ้าง ทำให้  
ได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียงและการค้าของผู้ร้อง และเมื่อวันที่ 19 กรกฎาคม 2543 เวลา 10.30  
นาฬิกา ถึง 15 นาฬิกา ผู้คัดค้านทั้งสิบสามร่วมกับพนักงานอื่นได้ร่วมชุมนุมกล่าวโจมตีนายจ้าง ณ  
สถานที่ทำงานสำนักงานใหญ่ ก่อความวุ่นวาย ก่อวุ่นวาย รวมทั้งเผาหุ่นกรรมการผู้จัดการ การกระทำ  
ของผู้คัดค้านทั้งสิบสามถือว่าเป็นการทำผิดร้ายแรงไม่อาจร่วมทำงานอีกต่อไปได้ เป็นการ  
ทุจริตต่อหน้าที่กระทำความผิดอาญาโดยเจตนาต่อนายจ้าง จงใจทำให้นายจ้างได้รับความเสียหาย  
ฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายกรณีร้ายแรง นอกจากนี้ผู้คัดค้านที่ 15 ได้  
ละทิ้งหน้าที่ไปตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2543 จนถึงวันยื่นคำร้อง โดยไม่มีเหตุอันสมควร ขออนุญาต  
ให้ผู้ร้องเลิกจ้างผู้คัดค้านทั้งสิบสามนับแต่วันที่ยื่นคำร้องผู้คัดค้านทั้งสิบสามสำนวนยื่นคำคัดค้าน  
ว่า ผู้คัดค้านทั้งสิบสามได้ร่วมกับสมาชิกสหภาพแรงงานสิ่งทอไทยเกรียงใช้สิทธิหยุดงาน  
โดยชอบด้วยกฎหมายในสถานที่ของผู้ร้อง ในระหว่างนัดหยุดงานผู้ร้องได้ให้บุคคลภายนอก  
ทำร้ายร่างกายลูกจ้างผู้ใช้สิทธินัดหยุดงาน ผู้คัดค้านทั้งสิบสามและพนักงานอื่นไม่ได้ปิดกั้นประตู  
โรงงาน ผู้คัดค้านทั้งสิบสามกางเต็นท์บริเวณที่ใช้นัดหยุดงานเพื่อกันแดดกันฝน ซึ่งเป็นธรรมเนียม  
ปฏิบัติมาช้านานแล้วโดยผู้ร้องอนุญาตให้นำเต็นท์ไปกางได้ ผู้คัดค้านทั้งสิบสามไม่ได้ใช้โซ่คล้อง  
ประตูแล้วใส่กุญแจ แต่ผู้ร้องสั่งการให้ยามรักษาความปลอดภัยเป็นผู้ใส่โซ่และกุญแจเพราะผู้ร้อง  
ได้เตรียมการไว้ล่วงหน้าที่จะปิดงาน การปิดประตูดังกล่าวทำขึ้นเพื่อป้องกันทรัพย์สินของผู้ร้องเอง  
ผู้ร้องอนุญาตให้พนักงานที่นัดหยุดงานใช้น้ำประปาและไฟฟ้าได้การนัดหยุดงานและการปิดงาน  
หาทำให้สถานะการเป็นนายจ้างและลูกจ้างสิ้นไปไม่ ลูกจ้างก็ยังคงได้รับสวัสดิการที่มีอยู่ต่อไป  
ผู้คัดค้านทั้งสิบสามกับพวกไม่ได้ใช้หลักเชื่อมประตูของผู้ร้อง มิได้ทำลายทรัพย์สินของผู้ร้อง ไม่ได้  
กระด้างกระเดื่องและประพฤตินในทางเป็นปรีกษณ์ต่อนายจ้างหรือผู้บังคับบัญชารวมทั้งไม่ได้นำ  
บุคคลภายนอกเข้ามาในโรงงานของผู้ร่วมในระหว่างนัดหยุดงาน ไม่ได้ปิดกั้นรถรับส่งพนักงานและ  
รับส่งสินค้าและวัตถุดิบ ผู้ร้องเตรียมการหยุดการผลิตไว้ล่วงหน้าแล้วจึงไม่มีสินค้าใด ๆ ที่จะส่ง  
ให้แก่ลูกค้าและไม่มีการนำเข้าวัตถุดิบ ไม่ได้มีการข่มขู่พนักงานให้มาใช้สิทธินัดหยุดงานแต่ผู้ร้อง  
กลับยุยงปลุกปั่นให้เกิดความเข้าใจผิดและแตกความสามัคคีในระหว่างพนักงานเมื่อวันที่ 2  
กรกฎาคม 2543 ถึงวันที่ 7 สิงหาคม 2543 ผู้คัดค้านทั้งสิบสามและพนักงานอื่นไม่ได้กล่าวโจมตี  
นายจ้างทั้งภายในและภายนอกโรงงานดังที่ผู้ร้องอ้าง การที่ผู้ร้องมีหนังสือแจ้งให้พนักงานรวมทั้ง  
ผู้คัดค้านทั้งสิบสามเข้าทำงานตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2543 เป็นเวลาที่อยู่ในระหว่างเกิด  
ข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ ผู้คัดค้านทั้งสิบสามจึงมีสิทธินัดหยุดงานโดยไม่ต้องกลับ

เข้าทำงานตามประกาศเข้าทำงานของผู้ร้องจึงไม่ถือเป็นการละทิ้งหน้าที่หรือฝ่าฝืนระเบียบ  
ข้อบังคับของผู้ร้อง ผู้คัดค้านทั้งสิบสามและพนักงานอื่นใช้สิทธินัดหยุดงานโดยชอบด้วยกฎหมาย  
ผู้ร้องไม่มีสิทธิเลิกจ้างหรือกลั่นแกล้งลูกจ้างเนื่องจากการแจ้งข้อเรียกร้องและการใช้สิทธิ  
นัดหยุดงาน ขอให้ยกคำร้องของผู้ร้อง และสั่งให้ผู้ร้องรับผู้คัดค้านทั้งสิบสามกลับเข้าเป็นลูกจ้าง  
ของผู้ร้องต่อไปในตำแหน่งและอัตราค่าจ้างเดิมศาลแรงงานกลางมีคำสั่งอนุญาตให้ผู้ร้องเลิกจ้าง  
ผู้คัดค้านทั้งสิบสามสำนวนผู้คัดค้านทั้งสิบสามสำนวนอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาฎีกาแผนกคดี  
แรงงานวินิจฉัยว่า "ศาลแรงงานกลางรับฟังข้อเท็จจริงว่า ผู้ร้องประกอบกิจการสิ่งทอ แบ่ง  
การทำงานออกเป็น 3 กะ กะเช้าระหว่างเวลา 8 ถึง 16 นาฬิกา กะบ่ายระหว่างเวลา 16 ถึง 24  
นาฬิกา และกะดึกระหว่างเวลา 24 ถึง 8 นาฬิกา แผนที่ตั้งโรงงานผู้ร้องปรากฏตามเอกสารหมาย  
ร.18 ผู้คัดค้านทั้งสิบสามทำงานเป็นลูกจ้างของผู้ร้องและเป็นกรรมการลูกจ้าง ตามเอกสารหมาย  
ร.2 ผู้ร้องกับสหภาพแรงงานสิ่งทอไทยเกรียงมีข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างในเรื่องการปรับเงิน  
ขึ้นประจำปีและการจ่ายเงินโบนัสประจำปีตามเอกสารหมาย ค.1 และมีข้อตกลงเกี่ยวกับ  
สภาพการจ้างตามเอกสารหมาย ค.2 เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2543 สหภาพแรงงานสิ่งทอไทย  
เกรียงยื่นข้อเรียกร้องขอเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างตามเอกสารหมาย ร.3 ผู้แทนของผู้ร้องและผู้  
ร้องแทนสหภาพแรงงานได้เจรจาข้อเรียกร้องเมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2543 แต่ตกลงกันไม่ได้ตาม  
เอกสารหมาย ร.4 หลังจากนั้นฝ่ายผู้ร้องกับตัวแทนสหภาพแรงงานได้มีการเจรจากันอีกตาม  
เอกสารหมาย ร.5 แต่ยังคงตกลงกันไม่ได้และเกิดเป็นข้อพิพาทแรงงาน ได้มีการแจ้งข้อพิพาทแรงงาน  
ให้พนักงานประนอมข้อพิพาทแรงงานทราบ พนักงานประนอมข้อพิพาทแรงงานทำการไกล่เกลี่ย  
ข้อพิพาทแรงงานระหว่างผู้ร้องและสหภาพแรงงานหลายครั้ง ตามเอกสารหมาย ร.6 ถึง ร.9 และ  
ร.13 ถึง ร.15 แต่ทั้งสองฝ่ายตกลงกันไม่ได้ และเกิดเป็นข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ เมื่อวันที่  
22 เมษายน 2543 ผู้ร้องยื่นข้อเรียกร้องเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้าง ตามเอกสารหมาย ร.10 แต่  
เป็นการยื่นข้อเรียกร้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามข้อตกลง ผู้ร้องจึงได้ถอนข้อเรียกร้องไปใน  
ภายหลัง หลังจากนั้นเมื่อวันที่ 29 พฤษภาคม 2543 สหภาพสิ่งทอไทยเกรียงได้แจ้งการใช้สิทธิ  
นัดหยุดงานต่อผู้ร้องและพนักงานประนอมข้อพิพาทแรงงานตามเอกสารหมาย ร.16 และใช้สิทธิ  
นัดหยุดงานตั้งแต่วันที่ 30 พฤษภาคม 2543 ผู้ร้องมีหนังสือแจ้ง  
การใช้สิทธิปิดงานต่อสหภาพแรงงานและสมาชิกสหภาพแรงงานสิ่งทอไทยเกรียงตั้งแต่วันที่ 31  
พฤษภาคม 2543 ผู้ร้องเคยออกประกาศห้ามชุมนุมภายในบริเวณโรงงานห้ามใช้เครื่องขยายเสียง  
และห้ามจำหน่ายแจกเอกสาร ตามเอกสารหมาย ร.19 ถึง ร.21 ครั้นวันที่ 7 มิถุนายน 2543 ผู้  
ร้องได้ออกประกาศยกเลิกการปิดงานและให้ลูกจ้างกลับเข้าทำงานในวันที่ 9 มิถุนายน 2543 เวลา  
8 นาฬิกา ตามเอกสารหมาย ร.27 ถึง ร.29 แต่ลูกจ้างที่ประสงค์จะเข้าทำงานเข้าไปในโรงงานของ  
ผู้ร้องไม่ได้ เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2543 ผู้ร้องจึงได้ยื่นคำร้องต่อศาลแรงงานกลางเพื่อขอคุ้มครอง  
ชั่วคราว ห้ามมิให้ลูกจ้างที่นัดหยุดงานปิดกั้นประตูโรงงานซึ่งต่อมาศาลแรงงานกลางได้ออกคำสั่ง  
ห้ามชั่วคราวตามเอกสารหมาย ร.35 แต่ลูกจ้างที่นัดหยุดงานยังคงปิดกั้นทางเข้าออกของโรงงานผู้  
ร้อง ผู้ร้องได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจไว้ตามเอกสารหมาย ร.36 หลังจากนั้นผู้ร้องได้ทำคำร้อง  
แจ้งต่อศาลแรงงานกลางถึงกรณีที่คำสั่งห้ามชั่วคราวไม่สามารถบังคับได้ ศาลแรงงานกลางได้  
ออกหมายจับลูกจ้างผู้ฝ่าฝืนคำสั่งห้ามชั่วคราวตามเอกสารหมาย ร.38 เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2543  
สหภาพแรงงานได้ทำคำร้องชี้แจงขอให้ยกเลิกหมายจับ ตามเอกสารหมาย ร.39 และต่อมา  
ศาลแรงงานกลางได้มีคำสั่งเพิกถอนหมายจับ วันที่ 15 กรกฎาคม 2543 ผู้ร้องมีหนังสือเลิกจ้าง

ลูกจ้างจำนวน 390 คน โดยไม่จ่ายค่าชดเชย ตามเอกสารหมายเลข ร.40 และวันที่ 26 ตุลาคม 2543 รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมซึ่งปฏิบัติราชการแทนรัฐมนตรีว่าการได้ออกคำสั่งให้ลูกจ้างกลับเข้าทำงาน ให้นายจ้างรับลูกจ้างเข้าทำงานและให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ชี้ขาดข้อพิพาทแรงงาน ตามเอกสารหมายเลข ร.45 ผู้ร้องมีระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานตามเอกสารหมายเลข ร.51คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ข้อแรกของผู้คัดค้านทั้งสองฝ่ายว่า ผู้ร้องมีอำนาจดำเนินคดีต่อไปได้หรือไม่ โดยผู้คัดค้านทั้งสองฝ่ายอุทธรณ์ว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมได้มีคำสั่งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมที่ 233/2543 ให้ลูกจ้างของผู้ร้องทั้งหมดกลับเข้าทำงานกับผู้ร้อง และมอบเรื่องให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ชี้ขาดข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ระหว่างผู้ร้องกับลูกจ้างที่ยื่นข้อเรียกร้อง จึงมีผลทำให้การดำเนินคดีนี้ที่ผู้ร้องยื่นคำร้องต่อศาลแรงงานกลางเพื่อขออนุญาตเลิกจ้างผู้คัดค้านทั้งสองฝ่ายเป็นอันสิ้นสุด ไม่สามารถดำเนินคดีต่อไปได้นั้น เห็นว่า คำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมที่สั่งตามมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 ให้ลูกจ้างของผู้ร้องที่นัดหยุดงานกลับเข้าทำงานให้ผู้ร้องซึ่งสั่งปิดงานให้เปิดงานและรับลูกจ้างของผู้ร้องทั้งหมดกลับเข้าทำงาน และมอบให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์พิจารณาชี้ขาดข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ระหว่างผู้ร้องกับลูกจ้างของผู้ร้องที่ยื่นข้อเรียกร้องเป็นคำสั่งที่แก้ไขข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ซึ่งมีการนัดหยุดงานหรือมีการปิดงานที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายแก่เศรษฐกิจของประเทศ หรืออาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชน หรืออาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ หรืออาจขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน อันเป็นการยกเลิกการนัดหยุดงานและการปิดงานที่ดำเนินการอยู่ แล้วมอบข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์เป็นผู้ชี้ขาด คำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อกระทำได้ในระหว่างการนัดหยุดงานหรือการปิดงานของนายจ้างหรือลูกจ้างที่กระทำผิดต่อกฎหมายหรือละเมิดสิทธิของอีกฝ่ายหรือต่อบุคคลภายนอก ฉะนั้น คำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมที่ 233/2543 จึงไม่มีผลทำให้อำนาจในการดำเนินคดีนี้ของผู้ร้องที่ร้องขออนุญาตเลิกจ้างผู้คัดค้านทั้งสองฝ่ายตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 52 สิ้นสุดลง ผู้ร้องจึงมีอำนาจดำเนินคดีต่อไปได้ อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้คัดค้านทั้งสองฝ่ายฟังไม่ขึ้น...คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ข้อสามของผู้คัดค้านทั้งสองฝ่ายว่า สมาชิกสหภาพแรงงานร่วมกันใช้สิทธินัดหยุดงานครั้งนี้จำนวน 1,500 คน แต่ผู้ร้องมาใช้สิทธิขอเลิกจ้างผู้คัดค้านทั้งสองฝ่ายเพียง 15 คน แล้วมีการถอนคำร้องไป 2 คน เหลือเพียง 13 คน เป็นการเลือกปฏิบัติ ไม่เสมอภาคตามกฎหมายซึ่งขัดต่อรัฐธรรมนูญ โดยผู้ร้องต้องการทำลายหรือล้มสหภาพแรงงาน การยื่นคำร้องคดีนี้เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น เห็นว่า สหภาพแรงงานสิ่งทอไทยเกรียงไกรได้ยื่นข้อเรียกร้องขอเปลี่ยนสภาพการจ้างต่อผู้ร้อง แล้วมีการเจรจาต่อรองแต่ไม่สามารถตกลงกันได้เกิดเป็นข้อพิพาทแรงงานที่ตกลงกันไม่ได้ แล้วมีสมาชิกสหภาพแรงงานสิ่งทอไทยเกรียงไกรจำนวน 1,500 คน ร่วมนัดหยุดงาน อันเป็นการใช้สิทธิตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 เป็นการใช้สิทธิโดยชอบด้วยกฎหมาย ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ร้องที่จะเลิกจ้างสมาชิกสหภาพแรงงานสิ่งทอไทยเกรียงไกรที่ร่วมนัดหยุดงานโดยชอบได้ แต่ผู้ร้องยื่นคำร้องคดีนี้เพื่อขออนุญาตเลิกจ้างผู้คัดค้านทั้งสองฝ่าย เนื่องจากผู้คัดค้านทั้งสองฝ่ายเป็นกรรมการลูกจ้างผู้ร้องไม่สามารถเลิกจ้างได้เอง ต้องมายื่นคำร้องขออนุญาตต่อศาลแรงงานกลาง และเมื่อได้รับอนุญาตจาก

ศาลแรงงานกลางจึงจะเลิกจ้างได้ตามพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 52 การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขออนุญาตเลิกจ้างเฉพาะผู้คัดค้านทั้งสามซึ่งเป็นกรรมการลูกจ้าง โดยอ้างว่ามีการกระทำผิดกฎหมายและละเมิดสิทธิต่อผู้ร้องในระหว่างการนัดหยุดงานโดยชอบ มิใช่ขอเลิกจ้างผู้คัดค้านทั้งสามเนื่องจากผู้คัดค้านทั้งสามนัดหยุดงานจึงมิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติ ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องคดีนี้ได้ อุทธรณ์ข้อนี้ของผู้คัดค้านทั้งสามฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

## องค์คณะ

---

รุ่งโรจน์ รุ่งเรืองวงศ์ · พันธารุธ ปาณิกบุตร · อรพินท์ เศรษฐมานิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← [deka.supremecourt.or.th](https://www.thaideka.online/deka/5587-5599/2546) · <https://www.thaideka.online/deka/5587-5599/2546>